

Vážený čtenáři,

březen je první jarní měsíc. Jeden náš profesor nám říkával, že osychají meze, čímž myslel, že nastává čas lásek, erotiky a snad i sexu.

A tak jsme i my v LiSu trochu popustili uzdu fantazie a podívali se na erotiku z nejrůznějších pohledů a svoje příspěvky přednesli v listopadu 2008 v rámci akce Den poezie v jičínské knihovně. Jenže nám bylo líto, že zajímavé texty zapadnou, a tak jsme je zařadili do březnového jarně laděného čísla ČAJe.

Tradiční host tentokrát chybí, místo něj je zde slečna či paní EROTIKA, aby se Vám představila, snad i eroticky naladila, neboť erotika nejsou jen erotické básně, ale i pohlavní láska či smyslnost.

Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ a nezapomeňte, ať jste jakéhokoliv věku, že meze už osychají!

Váš Václav Franc

HOST ČAJE:

EROTIKA - Když jsme se v našem literárním spolku rozhodli, že uskutečníme pořad s názvem „Eros v literatuře“, byl jsem tak trochu na rozpacích, ale další debaty o osudu našeho čtení v rámci akce Den poezie mě donutily, hledat odpověď na otázku: Co je to vlastně erotika? Podle slovníku cizích slov za 1. Pohlavní láska, erotičnost, smyslnost, 2.erotické básně. Doufám, že v ČAJi nic z toho nebude chybět!

ČAJ pro chvíle pohody

č.30 , březen 2009, ročník VIII

Vydáno 5. března 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozev dřevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

Sklopísek Střeleč a.s.

Sklopísek Střeleč a.s.

sponzor Knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně a Literárního spolku LiS.

OBSAH ČÍSLA:

Josef JINDRA

– Májové poledne (3 -5)

Hana RUNČÍKOVÁ

- Pohádka jedné noci (7 – 8)

Václav FRANC

- Domácí úkol: Erotika (11 - 15)

Petr VESELÝ

- Taťána (16 – 20)

Draga ZLATNÍKOVÁ

- Jabloňová láska (6)

- Našeptávání (10)

Bohumír PROCHÁZKA

- Švestkové knedlíky (9 – 10)

- Monika a teplota (21 – 24)

MÁJOVÉ POLEDNE (Povídka posterotická)

Josef JINDRA

Horké květnové poledne a okraj vonného lesa přímo vybízely posadit se na pařízek nebo lehnout na trávu, už pěkně vzrostlou a prohřátou.

Hrabě Karl Petzvald to pozvání přijal a na okraji dnes už svého smíšeného lesa se posadil, sejmul myslivecký klobouk, rozepnul vestu a relaxoval pohledem ze svahu na červené střechy romantické vesničky tam dole. Každý den teď vyjížděl autem, obcházel kousek po kousku svoje čerstvě nabyté panství a postupně ho poznával. Pěšky to už daleko nešlo. Stáří, slabý dech a slabé srdce po dvou infarktech a čtyřnásobném bypasu toho moc nedovolovaly. Bez nitroglycerinového spreje v kapse raději ani krok.

Po dlouhá léta si nemyslel, že se na otcův zámeček někdy vrátí jako vlastník a sám nechápal, proč se teď z toho ani nějak zvlášt' neraduje. To všechno Helga, padesátiletá obrýlená právnička! Všechno vyčenicchala, nastěhovala se k němu do domu v Německu a začala tvrdě a neústupně jednat. Ne, o nějaký pobloudilý sex tady vůbec nešlo, i když by ho Helga nejspíš ráda iniciovala. Často též řečmi i tělem leccos naznačovala. Ona rozvedená, syn někde v Rakousku, snad dokonce gambler, asi nic poctivého. On sám potomky či dědice neměl, takže vše bylo jasné, šlo o majetek. Jenže bránit svůj šťastný klid ve slušné zemi – na to chyběla síla vůle.

Seznamovala se a jednala se spoustou úředníků, úředníků, komunálních a nadkomunálních činitelů a politiků, právníků, soudců a ministrů, roznášela jim statisíce a miliony z jeho majetku po prodeji fabriky a stalo se, že nakonec uspěla. Tenhle směšný stáječ se po teatrálním protikomunistickém převratu přímo nadšeně vbrodil do hluboké korupce a lebedil si v ní jako prase v bahně. A pro Helgu to bylo to správné životní prostředí, snad se už v bažině narodila. Ovšem – půlmiliardový majetek za pár korupčních peněz mu spadl do klína! Ale tím také zásah do životního klidu ve stáří.

Myšlenky mu přetrhl pohled na červený Renault – snad Renault ? - , šinoucí se odzdola ze silnice polní cestou přímo sem, k mýtince před křovím, nějakých deset, nejvýš patnáct metrů od něho. Nebyl čas se zvednout a odejít, tak se jen překulil na břicho a čekal, až auto zase odjede.

Vystoupil vysoký rozložitý muž v brýlích, tak padesát či pětapadesát let, a s ním nejvýše tak pětatřicetiletá pohledná žena, štíhlá, příjemně nazrzlá se středně dlouhými vlasy, v bílé letní málo zakrývající blůzce a v krátké červené sukni. Muž se pozorně rozhlédl kolem a zjevně se uklidnil. Zřejmě si oba byli tímto místem zcela jisti, nejspíš tu nebyli poprvé.

Ne, nemohli ho vidět. Křoví ho spolehlivě krylo, ale přitom mu skoro nic ve výhledu nezakrývalo.

Muž vyjmul z kufru auta polonafouklé dvoulůžkové lehátko, dofukoval je ústy, jednotlivé vdechy přerušoval vloženým prstem a :

„Už jsem to nemohl vydržet, deset dní se na tebe jen hladově koukat a pozorovat tě, jak jsi nádherná a nemilovat se. To už bylo na mě moc. Proto aspoň takhle, i když času dnes na to máme málo.“

„Nechci nic teď říkat, cítila jsem tvoje pohledy i svou chuť, ale... vždyť víš...!“

Něco zamumlal při stahování kalhot vkleče na lehátko, žena stála těsně u lehátka a rozepínala si blůzku. Houpavým klekem se přisunoval k ní (jak komické!), obejmul pažemi její kolena a stoupal hlavou výš a výš až se červená sukne zvedala po štíhlých stehnech jako vlajka po žerdích na stupeň vítězů. Ona mezitím sukni rozepnula, ta padala a ovíjela se kolem jeho hlavy. Když se z ní vymotal, začal jazykem pojíždět střídavě z jedné nohy na druhou a

hlavou stoupat vzhůru. Jistě zanechával mokrou stopu jako hlemýžď, než se nosem a ústy hluboko zabořil do osvobozeného klína, hlavou třepal do všech stran a nořil se hloub a hloub mezi stehna, která se lehce poroztáhla ... Vida, ona byla opravdová zrůčka, nahoře i dole! A jak ta sukně stále překážela, Karl Petzvald si vzpomněl, jak když kdysi vztyčovali na zámek červenou vlajku s hákovým křížem, také se jim vysmekla, celého ho zavinula a otec se smál, že vypadá jako posvátná bytost z háje Nybelungů.

Ale to už žena lehkým pohybem muže zvrátila na lehátko, přiklekla k němu a začala se ústy zabývat jeho mužstvím, nejprve útočně a naruživě a potom pravidelně a rytmicky, on jen tiše souhlasně sténal a přidržoval tu nazrzlou hlavu při svém klíně.

Karl Petzvald na ně hleděl a snažil se zachytit poletující myšlenku. Vzpomínky se často vrací zcela nečekány a přiřezane je něco, co se právě děje. Jsou neodbytné, zvláště ty dávné, prvotní. Nebo dnes snad i to, že to tentokrát bylo jen kousek odsud – v zámečku, už zase v jeho zámečku.

Inge byla v zámku zaměstnána jako Zimmermädchen, ale nejspíš měla kromě úklidu pokojů na starosti i jiné věci. Zteplá pětadvacetiletá blondýna s drdolem, skvostným smyslným tělem a hlavně s přenádherným bujným poprsím. Krásná německá žena. Každý kousíček jejího těla rozněcoval v mužích animální sexuální touhu. A když k nim na zámek za války přicházeli důstojníci se svými sekretářkami na pijácké večírky, hrála tu Inge jistě nepostradatelnou inspirativní roli. Pánům od SS, SD i SA lezly oči z důlků. Pravidelně docházel i sám Sturbannfuhrer Hauke, přestárlý, ale o to víc mazaný soukmenovec. Zpravidla bez dámského doprovodu. A když při zábavě pokročilo veselí, Hauke odvrávoral do Zeleného pokoje s pohovkou a za ním tam cupitala některá z přítomných žen, ovšem vlastně vždy to byla Inge. Po půl hodině se odtud vracela se smíšeným výrazem vzteku, odporu, znechucení a zklamání. A pak v noci navštěvovala jeho, patnáctiletého mladého pána, a vrhala se na něho s celou svou potlačenou a neukojenou žádostivostí. Zběsile líbala a laskala v ruce i v ústech jeho hebké a slibující jinošství a zajíkávě vyrážela: "Du mein süßes kleines Kaninchen" a když sladký králíček pod přívalem její přízně náležitě zmohtnul, nasedala na něj do různých pozic s rutinou vpravdě jezdeckou a zase: "Lauf! Lauf! Junger Hengst, lauf!" a hřebeček pod ní nadšeně cválal do cíle společné Velké Pardubické. V cílové rovině se k němu sklonila a jako když žokej pohání koně k většímu výkonu bičíkem, ona svými bohatými a vláčnými prsy narážela na jeho hrudník. Za cílovou páskou si úlohy měnili. Jako správný student-veršotepec z těch zážitků napsal i báseň, ale už si z ní pamatuje jen jedno čtyřverší, ač jich bylo víc:

Dvě těžká srdce ze zvonů
na bránu hrudi tlukou,
ochotně vzdávám se závratí,
že nezastavím je v rukou.

Kde je Inge konec! Odešla od nich na Hitlerovu výzvu porodit Říši jedince čistokrevné rasy. Ještě noc před jejím odjezdem spolu jeli na rozloučenou velký dostih a bůhví, jestli na tu čistou německou rasu si v sobě už neodnášela český zárodek. On se totiž tehdy ještě cítil víc Čechem než Němcem.

I tady za křovím viděl teď cválající jezdkyňi, ale poprsí její a poprsí Inge - to je jako Sněžka a Mont Blanc! Inge byla jistě i těžší, ale on byl hřebeček silný a vytrvalý. Tenkrát.

Scéna na mýtině se změnila. Muž převzal iniciativu a žena s lýtky na jeho ramenu rytmicky vydávala skřípavé hrdelní zvuky. Zafoukal větřík, větvičky křoví zakmitaly a střídavě propouštěly pohled na mužův nahý zadek a kolečko pleše v týle nebo na její trčící

stehno, které si přidržovala rukou. Vzápětí se pohled dalším nápojem svěžího jarního vánku uzavřel zcela a jen zvuky vypovídaly o tom, co se za roštím asi děje.

Nicméně Petzvald sledoval teď překvapeně hlavně svou vlastní reakci na předváděný spektakl, protože žádné vzrušení neregistroval. Ptal se sám sebe, zda je to už špatně nebo už dobře. Že už s konečnou platností umřelo dříve bouřlivé erektilní vzrušení při pohledu na nahou a pohlednou ženu, zvláště takto v akci, nebo má být spokojen s tím, že mu příroda a věk přináší už klid a nadhled spojený s nezájmem. Snad kdyby se opil, ale pak – vzpomněl na Sturbannfuhrera Hauke..... Tenkrát si o tom také poznamenal pár infantilních veršů, že vyvréle lávě z pozdních let okorává erotický vzrůst, vzpírá vznosné nosné síť a přec umírá na úbytě. A to ještě tenkrát netušil, jak blízko je obecné pravdě.

Ovšem - Hauke byl pro otce (a vlastně i pro něho) velice důležitý. Nejen za války, ale i po válce, když chytře a složitě změnil identitu a povolání. Svými včasnými informacemi již od roku 1945 otce připravil na budoucí znárodnovací dekrety, takže část majetku bylo možné včas tajně uklidit za budoucí železnou oponu a zpeněžit je americkým starozitníkům tak, že za dolary mohla být založena prosperující fabrika – zdroj příjmů i pro Haukeho alias pana účetního Scheringa.

Na mýtině probíhalo už poslední dějství :

„Už musíme jet, nebo to nestihnem. Ale, pusinko, čtvrtek bude náš, celé odpoledne bezpečně na chatě, to bude náš den a umilujeme se k smrti!“

„Pokousal jsi mě, není to vidět?“

„Kdo by se ti tak hluboko koukal ? S mužem už nežiješ.“

„A kdy ty se té tvé čůzy konečně zbavíš?“

„Neptej se tak pořád. Vždyť víš, že teď se to nehodí, jen co dostanu Kremličkův flek. A pak to bude hned. Už se na tom pracuje. Celé dny a noci pak budu jásat s hlavou ve tvém klíně !“

„Tak už o tom nemluv a něco pro to dělej !“

Pískavé a prskavé zvuky vyfukovaného lehátka. Teď zase větřík poodhrnul lístečky k dobrému vidění. Ale už nebylo na co. Odcházeli k autu.

Pak se i on, hrabě Petzvald, pracně zvedl. Tenhle kus lesa dnes neprohlédl. Je čas odjet na zámek. Helga už určitě čeká. Musí se k doplnění sestavit nějaká lejstra a zítra je odvézt do Prahy. Ještě si zašel prohlédnout místo, kde ti dva divočili, jestli nepoškodili porost.

Dva krásné smrčky vánočních rozměrů tu trčely zlámané a tři vsazené borovičky ležely zašlápnuté. Ač si stále musel uvědomovat, že vzrušovat se nesmí, že je to vlastně úsměvná prkotina, tohle byl přece jeho majetek, pracně získaný zpět ! Vztek v něm stoupal od břicha k srdci a dále do hlavy. „Tak tenhle prašivý spektakl za to nestál!“ A návalem krve mu tvář brunátněla a ozvala se bolest na prsou, která postupně sílila. Zamotal se a z posledních sil hledal v kapse sprej. Nebyl tam. Musel ho ztratit za křovím, jak tam ležel. Doplazil se tam, ale vysoká teplá tráva dobře skryla malou tubičku. Marně po ní šátral rukou, ale co když ležel o kousek dál? Určitě to bylo o metr dál. Ale i metr byla náhle velká vzdálenost a hrabě Petzvald se už tam nedoplazil.

JABLOŇOVÁ LÁSKA

Draga ZLATNÍKOVÁ

Jabloňové květy už opadaly
Bíle nastlaná vůně stoupá
do třísel do úst do mozku
(Měl jsi tu být a nejsi)
Vůně je hustší a hustší
sama ji neunesu
mám sladko v ústech
(Aspoň trochu pod tvůj jazyk)
Všechny mé buňky se staly radary
a zaměřují tě
(Kde a co tě zdrželo)
Ale vůně pohlcuje mozek
Stal se zbloudilým letadlem
které zoufale zkouší navázat spojení
(Kdy konečně zazní skřípění branky)
Ještě jsem neupadla
bojím se
že bych se poztrácela ve stromech:
jabloň by mi vzala všechny vůně
bříza vlasy - je nenasytná toho vlání na sobě
topol by zkoušel ohebnost mé páteře
snad by se to podobalo lámání v kole
(Tvé smysly by zůstaly bez radosti
a tedy i mé)
Jabloňová vůně čeká na mou smrt
Ještě jsem neupadla do spánku
Ze všech smrtí
které se nám nabízejí
chci jen tu krátkodobou z něhy

Jabloně už opadaly
a tady budou kvést až za rok
Za rok vůně může projít námi
jako průvan
který zavírá okna a dveře smyslům
Ze všech smrtí chci jen tu z něhy
miláčku nejčekanější
má lásko jabloňová

POHÁDKA JEDNÉ NOCI

Hana RUNČÍKOVÁ

Stojí u okna a vpíjí se očima do černočerné tmy. Tam kdesi v dáli tuší věže mešity, o kus dál střechu rodného domu. Co zbylo z jejího života, který se jí dnes v rukou proměnil v písek a neúprosně jí protéká skrz prsty?

Marně vyhlíží srpek měsíce. Dnes nevyjde. Je nov. Jen tisíce hvězd probleskují temnotou, k nim volá z hloubi srdce její zoufalství...

Pod oknem kvete jasmínový keř. Jeho vůně je tak omamná, až k závratí... až se musí zachytit okenního výklenku, jak se jí z ní zatočila hlava. Tedy přece jen malá útěcha pro dnešní noc? blesklo jí hlavou. Trpce se nad tou myšlenkou pousmála. Vždycky si přála mít dobrého a hodného muže a spoustu dětí, které by mu povila a které by společně vychovali. Kde je konec jejím snům... Už jako malé děvče se těšila, až se bude vdávat, i když tehdy ještě netušila, co se o svatební noci mezi manželi odehrává. Nyní již tušila. Přesto si netroufala domýšlet, co vše jí čeká... Při představě nadcházejících hodin ji zamrazilo.

Náhle zaslechla kroky. Na měkkém koberci nebyly téměř slyšet. Dívka u okna strnula: má se otočit, nebo předstírat, že o něm neví? Kroky utichly; zastavil se pár metrů od ní. Cítila v zádech jeho pohled, pátil ji. Ta chvíle trvala snad celou věčnost, ticho bylo náhle těžké, nesnesitelné, padalo na ní a hučelo jí v uších... „Zdravím tě, má paní a nevěsto.“ Jeho hlas se rozlehl setmělou komnatou, byl hluboký a sametový. Srdce se jí rozbušilo. „Otoč se.“ Trásl se jí kolena, oči upínala ke koberci. Přešel k ní a jemně jí pozvedl bradu. Na vteřinu se mu podívala do očí; bylo v nich cosi sebejistého, pevného, silného a trochu výsměšného. Ihned svůj pohled odvrátila. „Cožpak ani nepozdravíš svého pána a vládce, svého muže?“ Rty se jí zachvěly, sklonila hlavu. Nemotorně se uklonila. „Nu, dobrá, tedy...“ Na chvíli se odmlčel a začal přecházet po místnosti. V tom si uvědomil, že zapomněl její jméno. „Jak se vlastně jmenuješ?“ Překvapeně vzhledla. „Odpověz.“ Nadechla se, ale nevydala ani hlásku. Rychlými kroky k ní přišel, vzal ji za ramena a zatřásl s ní. „Odpověz!“ Dívka zalapala po dechu, otevřela ústa a zavrtěla hlavou. V očích se jí objevily slzy. Sultán se na ni chvíli díval, až mu v očích problesklo poznání. „Ty jsi němá... jsi němá, že ano?“ Přikývla. Ihned ji pustil a otočil se k ní zády; zastyděl se sám před sebou. A v tom si uvědomil, že něco takového již dlouho nepocítil: stud. To jej zmátlo. Znejistěl. Nemá se za co stydět, on, vladař... Ale přesto v něm ten pocit dál zůstával.

Dívka stála dál u okna, čekala, co se bude dít. Minuty plynuly a sultán se nepohnul, jakoby zkameněl. Zvědavost převážila nad strachem. Sebrala veškerou svou odvahu a vložila ji do dvou krůčků – jeden, druhý – a jediného gesta: zlehka mu položila ruku na rameno. Skoro se jí lekl, zapomněl na její přítomnost. „Promiň, zapomněl jsem na tebe - “ Co se to se mnou děje? Proč se jí omlouvám? S údivem zjišťoval, že tohle němé stvoření v něm probouzí pocity, na něž dávno zapomněl, že v něm křísí tu část jeho bytosti, kterou v sobě již dávno pohřbil.

Aby se dostal z té zvláštní situace a prolomil ticho, chtěl ji požádat, aby mu o sobě něco řekla, ale vzápětí si uvědomil, že jeho nevěsta toho moc nenamluví. Zkusil to tedy jinak. „Kde jsi dosud bydlela? S rodiči?“ Dívka zavrtěla hlavou. „S kým tedy? S někým z rodiny?“ Přikývnutí. „S bratrem? Ne? Tedy se sestrou? Ach, takže s rodinou tvé sestry... A co rodiče? Ach tak... Jak dlouho jsou již po smrti? Deset let? Jak jsi stará? Sedmnáct let? To jsi měla být už dávno vdaná... Proč ses neprovdala? To tě nikdo nechtěl? Ne, tak jsem to nemyslel... Pojď, posad se...“ Vzal ji za ruku a přinutil ji, aby se posadila na zem na jeden z polštářů; sám si pak sedl naproti ní. „Takže – proč ses neprovdala? Pěkná jsi dost... ale chudobná, že? Chudá nevěsta...“

Dívka měla pocit, že se jí to všechno jen zdá. Seděla naproti sultánovi a – povídala si s ním. Sice beze slov, jen posunky, ale přece... Přestala se bát, najednou jí nepřipadal tak strašný a cizí... Povídali si tak spolu dlouho, předlouho, dokonce se i zasmáli... A když se jí pak dotkl, neucukla. Náhle se sultán odmlčel. „Víš, mám pocit, že bych se ti mohl svěřit... se vším... i s tím, co bych nikdy nikomu neřekl... A že ty bys ta tajemství skryla až na dně svého srdce... Nikomu bys je nevyzradila... Pravda, nemá toho moc nenamluví... Ale i kdybys mluvit mohla... Nebo se mýlím? Ne, já vím, že bys nikdy nepřiznala opak, i kdyby to byla pravda... Žádná by to neudělala... Ne, nermuť se pro to, tak už to chodí...“ Zlehka ji pohladil po tváři. Podívala se mu do očí – a v tom pohledu bylo cosi zvláštního... něco, co si nejspíš ani ona sama neuvědomovala. Po těle mu přeběhl mráz, zachvěl se touhou. Pozorně si dívku prohlížel. Až teď si uvědomil, jak je krásná, vnímal obrysy jejího mladého těla pod splývavým šatem a zatoužil se jich dotýkat. Tvář měla půvabnou, dlouhé řasy, tmavohnědé oči, karmínové rty... Dotkl se jejího ramene. Pleť měla jemnou a svěží jako květy jasmínu. Zachvěla se pod jeho dotykem. Tolik se této chvíli obávala – a teď je tady. Ale ona už se nebojí. Už dávno ne. Ten muž není zlý, je jen zklamaný a nedůvěřivý, otupělý tím, co mu radili a čím se tak dlouho řídil; není to jen tyran, je to i člověk. Ve skutečnosti má dobré srdce, není z kamene, ale z masa a kostí. Mohl by být lepším, než je, mohla bych mu v tom i pomoci, pomoci najít sebe sama... Kéž by mi k tomu dal příležitost, kéž bych mohla mluvit, kéž by...

Vtom ji políbil. Ještě nikdy ji nikdo nepolíbil, ne doopravdy. Políbil ji podruhé, potřetí... Náhle ucítila zvláštní pocit, vycházel ze středu jejího těla, nevěděla, co si s ním má počít, co se s ní děje... Cosi v ní jí však našeptávalo, aby se tomu pocitu poddala... A tak se poddala. Poddala se touze i muži, který jí svíral v objetí, který ji vzápětí vzal do náruče a odnesl na svatební lože.

Všechno pro ni bylo nové. Nikdy neviděla nahého muže, své vlastní nahoty se styděla; červenala se, když ji svlékal, topila se v rozpacích, když se dotýkal její nahé kůže, když ji hladil na všech tajných místech jejího těla; a umírala studem, když chtěl, aby se dotýkala jeho těla. Byla nezkušená a nevinná a zasvěcovala se do tajů lásky.

Poznal již mnoho panen, ale ta, již právě objímal, jej uchvacovala, byla jiná, než ostatní, u ní nevinnost nebyla jen záležitostí těla – ale vycházela přímo z její duše. Snažil být se co nejněžnější, přesto se však zachvěla bolestí. Hýčkal ji a konejšil, laskal a líbal a pomalu ji vedl až tam, kde ji rozum opouštěl a ona se propadala až kamsi hluboko, hluboko do propasti...

Když znovu otevřela oči, uvědomila si, že stále leží v jeho náruči; přitiskla se k němu celým tělem a objala ho pažemi. Cítil na své hrudi tlukot jejího srdce; zaposlouchával se do jeho rytmu, který se postupně zpomaloval, až byl pravidelný... aby se o pár chvil později znovu rozběhl a na konci toho šíleného úprku se skoro zastavil...

* * *

Leželi vedle sebe, unaveni láskou.

„Už jsem si vzpomněl,“ usmál se. Tázavě se naň podívala. „Vzpomněl jsem si na tvé jméno. Je krásné...“ Začervenala se. Objal ji a pevně si ji k sobě přitiskl. „Je mi s tebou dobře... moc dobře... tak, jak ještě s žádnou jinou...“ Teď, teď a snad poprvé v životě byla doopravdy šťastná. Nic zlého se nemůže stát, dokud leží vedle něj, v jeho objetí... Spolu mohou překonat všechno špatné, mohou být spolu šťastní, ještě není pozdě...

Jeho tvář však náhle posmutněla. Pochopila. Poslední jiskra její naděje nadobro zhasla.

„Bude mi tě líto, až tě ráno povedou na popraviště.“ Něžně ji pohladil po tváři. „Má krásná Šeherezád...“

ŠVESTKOVÉ KNEDLÍKY

Bohumír PROCHÁZKA

Opět je tu. Přijde, snaží se proklouznout, když se to nepovede, slušně pozdraví a mizí za zavřenými dveřmi. Ani se už nesnaží nic skrývat. Ani on, ani ona. Můj muž a ta holka. Holka: slečna? Milenka? ... Děvka. Jak jinak pojmenovat tvora, který rozbíjí manželství.

Opravdu rozbíjí? Může se rozbít rozbíté? Dorozbít. Dorazit.

Odšroubuju zátku, nalévám hodně. Ne, koňak už dávno ne. Koňaková léta jsou pryč? Tuzemák. Teď se jmenuje tuzemák a je to úplně jedno, akorát že je třikrát levnější než koňak. A hlava bolí stejně. Protože nebolí jen po pití. Bože, já si na ty chvílky docela zvykla. Není to nebezpečné? Takhle si sedět, smutnit, fňukat, být si sama se sebou..., vždyť já už se ani nelituju. Jen si dolejuvám... Bylo by mi líp, kdyby mi někdo dolejuval?

Zatímco oni tam, za touhle stěnou... teď se říká, že tam dělají sex. Jo, kdyby jen dělali sex, asi by bylo pro mne líp. Oni se milují. Jak mi kdysi Antonín říkával, milují se na těle a na duchu. I mne takhle miloval. Prý. Možná nejen prý. Ale to jsem měla o pětadvacet kilo míň. A taky o třicet let. Jeden rok - téměř jedno kilo. A třetí skleničku. Přijde mi to jejich šukání dost drahé. Zdalipak jí taky říká, že má nejkrásnější prdelku ve střední Evropě?

Jóó, kdyby jen sex. To by za pár měsíců odešla, Antonín by spravil záchod, co pořád protejká, a já bych uvařila švestkové knedlíky. Bože, uvařila bych švestkové knedlíky i v únoru. I kdybych měla švestky sháně jako Maruška ve Dvanácti měsíčkách. Co si to, já husa, namlouvám? Ona neodejde. A já na jejím místě bych odešla? Jaká ona vlastně je? Jaká je mladá holka, co se v sedmadvaceti zblázní do starého dědka? ... No, dědka. On je furt pěkně mužskej. Takovej, co se za ním ženské otáčejí. Jak mi to dělalo dobře. Kdysi. Vlastně ani ne tak dávno. A já, vedle něho... . Brrrr. Takže si zato můžu sama? Ne, o tomle si teď, my dvě holky, já a Já, povídat nebudeme. Nechci a nemusím.

Chichot. Postpubertální holčičí chichot. Jak se může někdo takhle blbě - a já se tak nechechtala? Příšerné. Oni jsou na ten chichot dva. My vlastně taky. Ale ten druhý (do dvojky nevím, jak to sem má patřit, to „do dvojky“, jako že „dvojítej“? tak to by pak patřilo těsně před tuzemák a s ním mezi čárky), Tuzemák, ten mi toho moc nepoví. Že bych si začala zvykat na samotu? Na ten pozeňnaněj stav, kdy se potkávám s další přítelkyní? Někdo ji říká Fantazie. Vlastně - vždyť mi i ta jeho holka je k něčemu dobrá. Takhle si tu sedím a fantazíruju. Antonín tomu říkával, když ještě občas něco říkával, že za ním přišla myšlenka. Vlastně až teď jsem pochopila, co to je. Vida. Vida, k čemu je holka dobrá. Jenomže jsou i myšlenky příjemné... Kdy jsem měla naposledy příjemnou myšlenku? Co to je?

A dost. Říkají na těch lekcích – sepiš si všechna pro a proti. Vystup ze sebe a podívej se objektivně. A když nevystoupíš, nechceš, neumíš, je to tvoje chyba. Ztrácíš objektivnost.

Primum – jsem protivná, mrzutá, nesměju se, nežertuju. Sekundum – sex – nicmoc. To mluví o sexu, než přišla ona. Ale někdy přecejen... Antonín umí. Vlastně – uměl. Ne, jinak, umí pořád. Jo, třeba teď. Ale tam vedle. Copak bych asi viděla, kdybych jen tak, jako náhodou, otevřela dveře? Blbost. Blbbost.

A co já? potřebuju to ještě? Ještě, ještě... ještě skleničku... potřebuju teď. Ale tenkrát u autobusu... Jak se záměrně přede mne postavil a loktem přes prsa... Nikdy jsem netušila, co to se mnou udělá. Já se neuhnula, nedala mu facku, jen držela. A libovala si, že jsem si vzala tu dražší podprsenku a ... Bože, já se skoro udělala. Libovala jsem si, jak je fronta dlouhá. A že ještě chvílku můžu... . Pak si sednul jinam a neotočil se.

Tak tohle je teďka můj sex. Vlastně byl. Poslední. Ten ve vaně se nepočítá. Autoerotika po padesátce. je to normální?

Odchází. Odchází? Ne, to náš mileneček jede k babičce. Tam musí každý den, tam ji ještě nevzal ukázat. Tohle by babičku asi porazilo. O ní vím jen já... a sousedi... a celé město ví,

jak jsem na tom. Kašlu na jejich úšklebky i zamaskovaný soucitný řeči. Kašlu na ně a na ni ...

Ted'. Je tam sama. Čeká na něj. Vlítnu tam a všechno jí to povím: „Víte slečno, že“ A co, co ji vlastně povím. Že odřízla jednu padesátku od jednoho chlapa? Co já ji po tomhle Tuzemáku můžu povědět jiného než to, co přece dávno ví. Tak proč s tím něco nedělá? ... A co bych na jejím místě dělala já?

Takže tam nepůjdu a doleju si. Došel. Tuzemáček došel. Škoda. Zrovna se nám to tak pěkně rozbíhalo. Koňak. Táhle někde na skřini za kufrem musí být koňak. Ano, koupili jsme ho ještě spolu pro doktora, co dědu... Néééé. Smutnit nééé. Koňak zachráněn – děda umřel dřív, než měl pan doktor možnost nad otevřeným šuplíkem říkat své ne, které znamenalo „mohla být taky obálka“. Koňak nám zůstal a já ho teď potřebuju, protože já ještě žiju.

Musím si přistavit židli, kufr dolů... a tady někde vzadu... jsem netušila, že máme tak vrrrklavý židle, blbě vrklavý... mám ho. Opatrně, nesmí se rozbít ... a áááá. Au aúúúú.

Páteř. Bojí. Šíleně bolí. To vím, to je mícha, to je skřípnutá mícha, když se člověk nemůže ááááá... vůbec nemůže pohnout. Omdlím. Bolí. Omdlím. Musím... musí mi někdo pomoci, musí zavolat... sanitu potřebuju... mobil je v kuchyni na stole, a já nemůžu... . Jedině ona.

Próóóóó! Pomóóóó! Než omdlím, tak ji vidím. Přináší polštář, deku na mne, ví, že bych se neměla pohnout. Telefonuje. Jemu ne, volá

Musela volat 155, jsou tu hned. Ne, trvalo to přesně tu dobu, co jsem byla omdlelá. Až do jejich injekce. Ted' mne nesou ze schodů ujíždím jim na nosítkách dolů, bolet to přestává, injekce zabírá. Ona kluše podle toho hořeniho sanit'áka a pořád opakuje: „To bude dobrý, to bude dobrý...“ Kouká se na mne a v očích má soucit.

„Slečna dcera pojede s námi?“ říká sanit'ák, než zavře dveře.

Slečna stojí a nemluví.

„Slečna tu musí zůstat, má tu nějakou práci.“ To byl můj poslední vtíp, než jsem omdlela. Nadlouho.

NAŠEPTÁVÁNÍ

Draga ZLATNÍKOVÁ

Dotýkej se mě jako když sněží
jako když po větvích tápe peří
při ptačích námluvách
Kdyby se ti snad zdálo
že je to málo
stačí že hlad nám neuplách

Dotýkej se mě
jako když zvolna prší
letní déšť Na šíji kapky vrší
nahotě napospas
Doteky ve mně vzkřísí
touhy co znali jsme kdysi

Pak přede mnou samou mě lampo spas ...

DOMÁCÍ ÚKOL: EROTIKA

Václav FRANC

RAMÍNKO

Svezlo se dolů
Jak sníh z polí koncem zimy
Opustila jsi větu v půli
Zbývalo dopovědět
Druhé ramínko

Když jsme se v našem literárním spolku rozhodli, že uskutečníme pořad s názvem Erotika či chcete-li Eros v literatuře, byl jsem tak trochu na rozpacích, neboť jsem si myslel, že v mé tvorbě nenajdu žádnou erotickou báseň či prózu. Otevřel jsem tedy šuplík a ... snad našel, alespoň třeba úvodní báseň Ramínko za erotickou považuji.

Další debaty o osudu našeho čtení v rámci akce Den poezie, mě ale donutily hledat odpověď na otázku: Co je to vlastně erotika? Podle slovníku cizích slov za 1. Pohlavní láska, erotičnost, smyslnost, 2.erotické básně.

Takže byla třeba erotická naše debata na vycházkách na základní vojenské službě, kdy jsme při pivu probírali se spolubojovníky křivky a míry servírky Vlasty, která se nakonec jmenovala Jana, jak zjistil nejaktivnější z nás, průzkumník Paľo? Je pravda, že vyhladovělí vlčáci, vidící v kasárnách pouze prodavačku v kantině, mimochodem byla již hodně dlouho v důchodu, nebo spojovatelku Irenu, snad ještě vzbuzující erotické fantazie po několika pivech, kterou, jak neopomněl poznamenat mladší lékař plukovního obvaziště Petr, „obdělával“ náčelník štábu, viděli v servírce Vlastě, vlastně Janě, bohyni Afrodité.

Nakonec i ona servírka Jana poznamenala dodnes mé erotické fantazie či sny. Nosila totiž zásadně pod bílou halenkou černou podprsenku. Nevím, jak to působilo na vás ostatní, pánové spolubojovníci, ale i po dvou desítkách let si na onu servírku vzpomenu a ačkoliv se mezi námi nestalo nic, kromě toho, že jsme jí nechávali velké spropitné, kdykoliv vidím dívku či ženu s černým spodním prádlem prosvítajícím napovrch, nedá mi to, abych se nevrátil do mých erotických vojenských fantazií. A to už nemluvím ani o módě „nahore bez“... ale pojďme raději k poezii:

MINUTA TICHÁ PRO V ...

Odhazuješ okvětní lístky
Jako uvádající růže
Ale nevadneš
Rozkvétáš večer
V šeru lampičky
Díky mé lásce

PARIDOVA VOLBA

Jablko plné podzimu
K nakousnutí
Hvězdy s napřaženýma rukama
Slíbují čarovnou noc

Hvězdy jsou vzdálené
A studí
Noc s tebou
Stokrát čarovnější

Tak přestaň dělat drahoty
A ber!
... dokud dávám

Erotika je vlastně příslib, očekávání, i když se to v dnešní době, kdy prakticky v každém filmu můžeme sledovat nahá těla, zdá neuvěřitelné, je to skutečně naděje příštích okamžiků, prožitků. Možná je ono těšení se, představování, mnohem hezčí, než ona realita, která může zůstat daleko za očekáváním. Vzpomínám si i na Dietlův zřejmě neoblíbenější seriál Nemocnice na kraji města, kde doktor Štrosmajer říká, že rozepínání knoflíčků na halence je vlastně nejkrásnější, neboť to, co přijde potom sice očekáváme, ale může to být pro nás zklamání, ale představy a těšení se, jsou naše, ty nám nikdo nemůže vzít.

DNES NE

Jsi zaseknutá gramofonová deska
do omrzení opakující
Dnes ne

Ani podvečer
nepohne jehlou z vyjetých kolejí
Dnes ne

Noční hlídač tvého těla
váží každé slovo příslibu
Snad ... snad zítra?

SBÍRKA

Nevlastním sbírku motýlů
Ani známek
Chodím kolem tebe po špičkách
Připadáš mi jako žluťásek

Asi začnu sbírat motýly
... budeš můj první exemplář

Nakonec i fotografie spoře oděných dívek vzbuzují více fantazie, více erotična než dívek nahých, ukazujících nestoudně všechno. Erotika je třeba i prožitek, sám si pamatuji na jeden výlet na Hrubé Skále. Dodnes mám v sobě onen pocit, bylo letní prázdninové dopoledne,

kdesi z amplionů zpívala Helenka Vondráčková písničku v originále od švédské skupiny ABBA Už to bude rok a ona dívka, říkejme jí třeba Julie, měla na sobě světle modré letní šaty, se kterými si kýčovitě pohrával větřík. Svět byl v té chvíli krásný, přál jsem si, aby se v té chvíli navěky zastavil a Julie mě políbila tak, jak jen ona uměla a ... ačkoliv už to bude mnohem víc než onen rok z písně, kdy jsem ji naposledy z vlaku mával, tak erotika toho okamžiku, našeho bezstarostného mládí, lásky, krásy a příslibu, že mě bude dovoleno mnohem víc než nakonec bylo, zůstala ve mně do dnešních dnů, co já vím, možná až do smrti.

VENUŠIN PAHRBEK

Svádíme boj o každou píd'
Dobývám
Centimetr po centimetru
Tvoje rty

Bráníš se
Ale kapituluješ
Ráda
Hrozně ráda
Mír podepsán
Na mapě tvých souřadnic
Kóta Venušin pahrbek

POST SCRIPTUM

Zbylo místečko
sotva na letmý polibek na
zastávce
Já ti chtěl vyprávět
tisíc a jednu noc
Večer pod polštářem
vykopal jsem tvoje sliby
Pobízím poštovní holuby
i když vím...
P.S.Pro slzy nepřijímáš

Vzpomínám si na řadu filmových či televizních scén, ale je zajímavé, že právě ony okamžiky příslibu zůstávají v mé paměti dlouho, mnohem déle než ty, které končily v dobách mého mládí záběrem na lampičku v pokoji. Vzpomínám si na jeden film, kde hlavní hrdinka, přece jenom trochu starší slečna nachází svoji lásku, je noc, oba se setkají, přeskočí ona jiskra a pak ... nechme ty dva raději o samotě.

Náš pořad se jmenuje Eros v literatuře, a tak si dovolím zabrousit do světa mého oblíbeného autora Wiliam Saroyan. V povídkové knížce Pět zralých hrušek v povídce Dávná noc píše, podle mého názoru, o jedné z nejerotičtějších literárních scén :

„Tu chvíli, co jsme spolu jeli, jsme se milovali ... ona vystoupila a zašla za roh a já jsem ji už vícekrát nespatriil. Poznal jsem mnoho jiných, mnoho právě tak hezkých jako ona, ale žádná nebyla jako ona, žádná neměla takový smutek a půvab v hlase, žádná neplakala tak, jako plakala ona. Už nikdy nepoznám dívku s takovým smutkem. Už nikdy nebude taková americká noc jako tenkrát. Ta dívka je třeba dnes hezčí, než byla tenkrát, ale smutek té noci se už nikdy nemůže opakovat a ani ona, ani jiná dívka už nikdy tak nezapláče a žádný muž, který ji políbí, už nikdy neochoří nemocí lásky té jediné noci ... Přišla a posadila se vedle mne a já věděl, že veškeré čekání minulých let bylo čekání na ni ...

... To je vše, nic jiného se nepříhodilo, až na to, že cosi ze mne je pořád tam, v té daleké, teplé americké noci .“

TICHO PO PĚŠINĚ

Ticho po pěšině
Zvalo do ráje
Máj vyvěsil prapory
Třešňových květů
Položil jsem tě
Na koberec pampelišek
Život v singuláru
ztratil smysl

LÁSKA

Láska je jako pouzdro na klíče
Den na který se nezapomíná
Soutok našich těl
MÁME SE RÁDI!?!
(Smí se to říkat?)

Nejsem bohužel Saroyan, ale i já mám svůj příběh, který bych snad po mém velkém vzoru mohl nazvat Dávný večer. Opravdu se tento příběh stal v dobách mého mládí, na letní chmelové brigádě, na přelomu měsíce srpna a září. Já byl mladý muž, takřka bez sexuálních zkušeností a jako pro většinu mých vrstevníků byl pohled na nahé ženské tělo vzdálenější než kosmická raketa Apollo na Měsíci. Vzpomínám si, jak jsme tajně sledovali Martu Vančurovou v jejich milostných scénách ve Dnu pro mou lásku, kde bylo na 70. léta 20. století ukázáno snad až přespříliš, či koupající se Magdu Vašaryovou v Postřižínách, či Danielu Kolářovou, které kovboj Jaromír Hanzlík sebral plavky či na mnohem odvážnější scéně v polské Sexmisi, která k nám do Čech dorazila až mnohem později. Z dnešního pohledu jsou to „nevinné rozprávky“ pro malé děti, ale tehdy ... na chmelu, když nám bylo nějakých - náct a podle našich pedagogů děti nosil čáp či vrána ...

V těch dobách jsem ještě věřil, že jednou budu minimálně mistrem Evropy v atletice, a tak jsem každý večer týral tělo v okolí Touchovic, jak se ona vesnička, hostící po několik týdnů brigádníky, jmenovala. Byl večer, bývalo pravidlem, že do společných sprch chodily nejdříve dívky, chlapi tam měli přístup až po dvacáté hodině, protože to už netekla teplá voda, ale pro budoucí vojiny to byla vlastně příprava na roky v zeleném a co bychom nakonec pro naše dívky neudělali. Ve vesnici nás přebývalo více škol, takže jsme se navzájem neznali,

i když poznávání a sbližování fungovalo napříč školami, což nám naše holky nemohly zapomenout.

Vracel jsem se z atletického běžeckého tréninku, vzal na ubytovně ručník a zmizel do opuštěných sprch. Svlékl jsem se a jako biblický Adam vklouzl do spárů vlažné či spíše studené vody. Svoje dioptrické brýle jsem položil vedle kupičky prádla a nechal se bičovat proudem vody odplavujícím únavu. Když ...

„ v tu chvíli vstoupila ona, přiznám se, že vzhledem k mým pěti a půl dioptriím jsem mnoho neviděl. Očekával jsem, že se lekne a rychle vycouvá, ale chyba lávky ... svlékla se, úplně celá, nahá jako biblická Eva o tři sprchovací kóje vedle mne, zůstával jsem otočený zády, ale přece jenom jsem věděl, že tam je a po očku sledoval ... tu chvíli, co jsme se spolu každý sám sprchovali, jsme se i milovali ... trvalo to jen chvíli, pár okamžiků ... nevěděl jsem, co mám dělat, (že bych se nabídl, že ji omyji záda?) a tak jsem zůstával v objetí chladné vody, ačkoliv některé partie mého těla se přes chladnou vodu hlásily vesele k životu ... pak vystoupila ze sprchy, otírala se froté ručníkem, pomalu se oblékala, otevřela dveře a já jsem ji už vícekrát nespátřil.

Přiznám se, že jsem od té doby poznal i jiné dívky a ženy, byly možná hezčí, krásnější, ale žádná z nich nebyla tak tajemná, svůdná, záhadná, žádná z nich mě nemohla nabídnout víc než ona dívka ze sprchy – fantazii oné pozdně letní noci.

Nepromluvila na mě, nevím ani, jak se vlastně jmenovala, soukromně jí říkám Eva, ale přesto vím, že už nikdy neprožiji takovou touchovickou noc jako tenkrát, když mně nebylo ještě -cet, ale -náct. Už nikdy se nebude opakovat ona smyslnost, už nikdy podruhé nebudu žasnout nad ženským tělem jako té noci či podvečera.

Do konce brigády jsem marně chodil a hledal mezi brigádnicemi svoji tajemnou Evu, třeba to byl jen přelud, fata morgana či výplod mojí fantazie, ale čekal jsem na ni ještě dlouho, hodně dlouho, než jsem zakotvil v jiném objetí, ale i po letech, když vám jako prvním vyprávím onu příhodu, mám po těle zvláštní pocit, pocit prvního, sic platonického, milování, ochutnávání zakázaného ovoce, pocit okamžiku, kdy jsem se přerodil z chlapce v muže.

... A to je vše, nic jiného se nepříhodilo, až na to, že cosi ze mne je pořád tam, v té chmelové, teplé touchovické noci .“

Tak co: Jak jsem splnil domácí úkol na téma EROTIKA? A co vy, už tušíte, co je to vlastně erotika?

VÝSTUP PRO DVA

Krok za krokem
V bazaru léta
Utrácíme svršky

V závratí výšek
Zachytáváme se útesů těl
Až na vrcholu
Zanecháš stopy své rtěnky

TAŤÁNA (PÁTÝ ODBOJ)

Petr VESELÝ

„Meňá zavůt Taťána“, představila se, sotva jsem jí otevřel domovní dveře a pozdravil ji.

„Evžen Oněgin“ zavtipkoval jsem. Na okamžik se zarazila, ale hned se pobaveně zasmála. „Martin těší mě.“ Představil jsem se a podal jí ruku, ale spíš proto, abych ji vtáhl do domu. Nepotřeboval jsem hrát divadlo pro sousedy. Ocitli jsme se v úzké chodbičce.

„Odložte si prosím,“ vybídl jsem Taťánu. Protože se neotočila ke mně zády, abych jí mohl pomoci se svlékáním pláště, musel jsem se k ní naklonit a sáhnout za její záda. Naše pohledy se na chvíli setkaly. V jejím pohledu bylo všechno to krásné, tajemné a vzrušující co lze spatřit pouze v očích ženy, všechno to, po čem jsem tak dlouho hladověl.

Zavedl jsem ji do obývacího pokoje. Zůstala stát uprostřed místnosti a rozhlížela se.

„Očeň krasivoje, éto váša žená?“ ukázala na největší portrét, který visel na stěně.

„Ano“

„Krasávica“

„Děkuji, mně se také líbí“

„Kdě aná?“

„Není bohužel doma, musela odjet za svými rodiči, tchán onemocněl.“

Taťána si prohlížela pokoj, ale hlavně fotografie, kterých bylo na stěnách dost a dost. Využil jsem jejího zaujetí a prohlížel si ji. Poprvé jsem měl možnost si ji takhle zblízka a v klidu prohlédnout. Často jsem ji vídal, jak ve skupince svých krajanek jde do práce nebo z práce. Ukrajinky nebo to byly Rusky, pracovaly ve zdejším Elektrofiniši. Práce jistě neveselá a ubíjející u výrobního pásu a na dvě směny. Když šly, bylo je slyšet už na dálku, připomínaly kombajn, hulákaly jedna přes druhou, trochu slepičárna. Taťány jsem si všiml hned. Teď tu stojí přede mnou v mém hradu v mé pasti, pěšák v mé hře. Dlouho jsem si tento den plánoval, mnohokrát si jej představoval. Moje žena je v bezpečné vzdálenosti a já udělám co budu moci, abych svůj plán dotáhl do vítězného konce. Možná jsem pro někoho práskanej zmetek, ale já žiji svůj život a jsem v něm sám, jako jsme každý sám ve svém životě a jako jsme sami ve své smrti. Padesátku mám za sebou, nepřipadám si ale vůbec starý, naopak, myslím si, že jsou to ta nejlepší léta pro muže. Životní síla a životní zkušenost jsou v rovnováze. Je mi fajn, jenže manželství, ať se člověk snaží sebe víc, ztrácí tah. Ženu sex moc nebaví, nikdy ji moc nebavil a s přibývajícím věkem se situace rozhodně nelepší. Tolerance ? K čertu s tolerancí a hlavně když kulhá na jednu nohu!

Teď je tu Taťána. Chemická blondýna, uvidíme, když pánbůh dá, jak je to s tou barvou doopravdy. Je o dobrých dvacet let mladší, oči má výrazně namalované, rty má také výraznější než by se asi patřilo, ale jako celek působí velice atraktivně a rozhodně přitažlivě. Postavu má pěknou plnější, nezapře svůj slovanský původ.

Uvědomila si, že je ticho a nic se neděje, omluvně se usmála. „Óčeň krasivo, éto vsje vaši kartinki?“

„Ano. Posad'te se prosím, dáte si trochu vína ?“

„Ja by chotěla němnožko čaju, požalujsta“ Posadila se.

„Ale já nemám samovar“, plácnul jsem.

Pobaveně se zasmála „Ništo“.

Dal jsem vařit vodu na čaj. Jestli bude pořád srkat čaj, tak to vidím černě. „Chcete se ještě podívat na nějaké mé fotky ?“

„Da“

Vytáhl jsem několik tlustých alb a nabídl je Taťáně k prohlížení. „Jsou řazené podle žánrů, tady jsou portréty, tady zátiší, krajinky, akty a tady různé.“ Vyrovnal jsem před ní alba a šel zalít čaj. Čaj jsem postavil před Taťánu v bezpečné vzdálenosti, aby jej nepřevrátila

některým albem a sedl si naproti ní. Pustila se do prohlížení portrétů a já pokračoval v prohlížení jejích půvabů. Protože jsem hornák, poutala mou pozornost hlavně její velká ňadra. Ale i na její tvář bylo příjemné podívání, široké lícni kosti prozrazovaly ruský původ, vyzařovala z ní něha a mateřskost. Proč jsem si vybral Taťánu ? Když už jsem se rozhodl, že si od života vyberu jakousi prémii za věrné služby, řekl jsem si, že nechci nikomu ublížit, nechci poškodit vlastní rodinu, nebudu rozhodně nic rozbíjet, nechci se zaplést s vdanou ženou a navíc s takovou, kterou bych po zbytek života potkával. Ukrajinka nebo Ruska byla pro mne ideálním řešením. Jednou odtud odejdou, teď jsou tu sami, takže se dá předpokládat i určité vyhladovění. Na víc jsou to občanky bývalého sovětského svazu a na ten já mám žáhu od srpna 68, takže je to taky trochu má odvěta za okupaci.

Taťána prohlížela fotky a neustále opakovala krasivoje ach óch, vy balšoj chudožnik apd. Ta ruština mi lezla na nervy, nesnáším ji od školy. S velkým překvapením zjišťuji, že jsem toho moc zapomněl. Jako druhé album si Taťána vybrala akty, listovala pomaleji, ale zdálo se mi, že si ani tak neprohliží obrázky, jako spíš o něčem přemýšlí. Drahocenný čas ubíhal, rozhodl jsem se přejít do akce.

„Taťáno, prosím vás mohli bychom začít s focením? Je to zdlouhavá práce, rád bych toho dnes hodně stihl a přitom vás příliš nezdržel.“

„Da možno.“ Způsobně srovnala alba, dopila čaj a postavila se.

„Půjdeme do atelieru“ vybídl jsem ji, aby mne následovala. Její tvář byla naprosto bez výrazu, překvapilo mě to, vůbec jsem tomu nerozuměl. Atelier je menší místnost, oddělená chodbou od obývacího, tentokrát byl výjimečně uklizený. Okno do zahrady je téměř po celý rok zatažené silným tmavě modrým závěsem, tím je atelier odříznut od okolní reality a žije si svým bezčasým životem. Z atelieru vedou ještě dveře do malé fotokomory. U stěny vedle okna je můj oblíbený pelíšek, takové malé letišťátko obložené knihami, hifi věží a všude samé fotky, poznámkové notesy a nejrůznější intelektuální smetí.

Jakmile jsme vstoupili do atelieru zapnul jsem lampy, připravil vytáčecí stoličku pro svou modelku. Taťána už se opět zvědavě rozhlížela, teď již působila klidně a uvolněně, to se mi jako fotografovi moc líbilo, její obličej měl svůj osobitý výraz, žádná tréma nebo přetvářka.

„Taťáno je to výborné, buďte uvolněná a myslte na něco příjemného. Připravím se a můžeme hned začít.“ Zkontroloval jsem kompozici v kameře, hlava by potřebovala výš. Přistoupil jsem k Taťáně a vytáčel s ní židličku. „A jedeme na kolotoči“ zažertoval jsem.

„Karusel“ řekla Taťána zasněně a zaklonila hlavu. Vychutnávala si otáčení jako malá holčička. Cítil jsem příjemnou atmosféru v místnosti, všechno se zdálo být prozářené sluncem a tím sluncem byla nejspíš ona. Zastavil jsem ji obličejem k sobě, kousíček od mé tváře, pocítil jsem silnou touhu ji políbit. Zdálo se mi, že její oči mne o to dokonce žádají. Usmáli jsme se na sebe, jako bychom chtěli říct času dost, všechno přijde. Dal jsem se do focení. Byla opravdu výborná modelka, byla tak nenucená, tak přirozená, skoro jsem se dostal do stavu, že můj profesní zájem začal zatlačovat můj mužský egoistický uchvatitelský pud. Nevím kolikátý už jsem dělal snímek, právě jsem ji fotil ze zadu s hlavou mírně pootočenou ke kameře. Potřeboval jsem, aby byla celá linka tváře a částečně viditelného oka nezakrytá vlasy. Přistoupil jsem k ní a dával jí vlasy na stranu směrem k šíji. Taťána naklonila hlavu k mé ruce, jakoby tím říkala je to příjemné, hlad' mě. Pohladil jsem ji a z dotyku bylo jasné, že nejde o aranžování vlasů, ale o něco úplně jiného. Otočil jsem ji k sobě. Chvilíčku jsme si vychutnávali okamžik před tím, co teď již bylo zcela jasné.

Dlouho jsme se líbali, takhle jsem se naposledy líbal asi v pubertě, když líbání bylo jediné, co se dalo z milostných her dělat. Tentokrát šlo o velkou předehru k velikému představení. Zhasnul jsem velká světla a ponechal jedinou lampu nasměrovanou do rohu místnosti, aby tak dávala příjemné odražené světlo. Byli jsme již u pohovky, vzájemně jsme si pomáhali se svlékáním. Ve spodním prádle jsme se svalili na pohovku. Cítil jsem, jak se propadám do slastného víru. Došlo i na zbytek ošacení. Její prsa mě fascinovala, laskal jsem ji po celém těle

a ona se občas zasmála, líbala mě a jemně kousala. Když se přiblížil rozhodující okamžik, sáhl jsem s jistotou na přesné místo, kde jsem měl přichystané kondomy. Nerad jsem přerušil krásné mazlení, omluvně jsem se na Taťánu usmál. „Promiň“, víc jsem nevysvětloval, bylo mi trapně, připadalo mi, že ji tím urážím. Chápajíc se usmála. Během okamžiku jsem byl zase s ní a pak v ní a spolu. Prožíval jsem velmi silné vzrušení z toho nového světa, té nové velmi dráždivé vůně, ne žádný umělý parfém, ale vůně ženy, mléko a exotické koření. Extáze se nezadržitelně blížila, chtěl jsem ji co nejvíce oddálit a přitom všechno, co se nyní dělo směřovalo do tohoto jediného bodu. Pak přišla má chvíle. Taťána mě silně objala rukama i nohama a vpila se do mých úst, jakoby mě chtěla celého pohltnout.

Když Taťána odešla do koupelny, slastně jsem se rozvalil na pohovce s pocitem pána vesmíru. Byl to dobrý tah, když jsem tenkrát našel odvahu a oslovil ji, zda by byla ochotna dát se mnou fotit, samozřejmě pouze na portrét. Nijak dlouho neváhala. Je to zvláštní žena, ani dnes nekladla odpor ani nehrála povinnou zdrženlivost. Nechala se modelovat mými záměry jako horký vosk. Ale co když, napadlo mě, je třeba v jiném stavu a teď hledá otce a takhle zavedený čecháček může být dobrá kořist, když ne manželství, alespoň alimenty. Prezervativ?! Phe žádná omluva. Tak tyhle myšlenky mě mohou otrávit. Proboha a kde vlastně tak dlouho je, vždyť ani neví, kde je koupelna! Ještě aby tak něco čornula. Job tvoju mat', zaklel jsem a vyrazil po stopě, uvědomujíc si, kolik blond vlasů ta nešťastnice ztrácí po bytě a jak to popřípadě budu vysvětlovat své manželce brunetce. Našel jsem ji v koupelně. Nebesa! Prohlížela si manželčinu kosmetiku a všechny možné šminky. Tak tohle je horší jak nevěra. To že si vypůjčila manžela, to by ta moje snad časem skousla, ale že se ta nešťastnice přebírá v jejich osobních věcech, to je neodpustitelné.

„Taťáno proboha to nemůžeš, musíme být opatrní, moje žena to pozná, je na tyhle věci akurátní.“

„Što éto akurátny?“

„Akurátní, je na to pes, sabáka, znáješ?!“ Byl jsem poněkud vytočený. Až teď mi docházelo, že je to cizí krásná žena, že je nahá a já jsem nahý. Stál jsem za ní a před námi bylo veliké zrcadlo. Zachytila můj pohled v zrcadle a usmála se zase tím svým příjemným bezelstným úsměvem. Zlehka jsem se k ní zezadu přitiskl a ruce automaticky nahmataly její ňadra. Přitlačila svůj zadek do mého klína, pak vyvrátila hlavu a řekla si tak o polibek. Přisál jsem se k ní. Po očku jsem ještě sledoval celý výjev v zrcadle. Bylo to vzrušení na druhou. Opět následovala kratičká mezihra s kondomem, který byl i v koupelně na přesně určeném místě. Když jsem se k ní opět přitiskl pronesl jsem internacionální slovanštinou „my sme kak sabaky.“

„My akurátny“ smečovala Taťána a málem mě tím srazila na zem, musel jsem se smát jako šílený, nedalo se jinak. Přesto jsem s ní zůstal spojený.

„Tak k tobě bych chtěl chodit na doučování z ruštiny, takhle bych to bral.“

Koupelnové milování bylo odvážnější nežli to první, které bylo spíše seznamovací, to druhé bylo vyložene pro radost a pro potěchu těla. Nekazili jsme si tyto chvíle pocity studu nebo myšlenkami, že děláme něco hříšného. Hřích je považovat milování za hřích. Následovalo společné koupání, při kterém jsem si uvědomil, že mám hrozný hlad a žízeň. Taťána se vrátila do atelieru a já došel do kuchyně pro připravenou obloženou mísu, na které byly sýry, salámy, očka, kyselá okurky, olivy. Mísu jsem položil vedle Taťány na pohovku a přinesl jsem ještě víno a vodku.

„Dáš si vodku?“

„Nět, da, jo.“

Překvapeně jsem se na ni podíval, co to znamená.

„Jo žikáte když ano.“

„Jo jo správně a podal jsem jí panáka vodky. Svoji sklenkou jsem ťukl o její „na zdarovje“ zvolal jsem.“

„Za ljubov“ přidala se Taťána.

No no děvenko, pomyslel jsem si, je nám fajn, ale s láskou to nepřeháněj, jenom žádné komplikace. Kopli jsme do sebe vodku a lehli si proti sobě s obloženou mísou uprostřed. Víno a vodka stáli na dosah na policičce. Nádhera, jako v ráji, krásná žena, jídlo, pití, snad ještě hudbu, ale pak jsem dal přednost rozhovoru.

„Taťáno, ty jsi Ruska nebo Ukrajinka?“

„Moja mať Ukrajinka, atěc Rus, on byl officer.“

Rozpovídala se o své rodině, žijí na Ukrajině v malém městečku, spíš podle nás vesnice přesněji díra. Otec byl v armádě, bojoval v Afghánistánu, nikdy se odtud nevrátil. Jeho tělo nikdy nebylo nalezeno, více jak po roce dostala rodina odškodnění asi dva tisíce na naše peníze. Z sovětského svazu to nebylo nic moc, ale jakž takž se dalo přežít. Po rozpadu nastala opravdu bída. Maminka, která mezitím ovdověla, přišla záhy o zaměstnání, její podnik zavřeli. Taťána má ještě pět sourozenců, je druhá nejstarší.

Vystudovala střední školu, asi něco jako naše gymnázium, pak šla do Kijeva na vysokou školu, po rozpadu SSSR z finančních důvodů nedostudovala. Hrozná bída, beznaděj, bezzákonost. V zimě kolikrát celé týdny jedli jen brambory a řepu. Pěkně děkuju! Výčet všech morových ran, kterými její rodina a milióny dalších obyvatel tohoto bývalého ráje na zemi procházely, nebral konce.

Během Taťánina vyprávění jsme se cpali lahůdkami, a pravda, pěkně nám při tom hladomorovém podbarvení trávilo. Taťána nepůsobila smutně, byla jaksi nad věcí. Občas mě podala sousto do úst a já jí stejným oplácel. Jídlo jsme zlikvidovali a tím si udělali místo na pohodlné ležení. Poháry s vínem byly stále při ruce a témat na vyprávění dost. Přitulila se ke mně a já se zájmem poslouchal. Přiznávám, že i když o realitě reálného socialismu vím mnohé, toto autentické líčení bylo vsuktu působivé. Pak se odmlčela. Vycítil jsem, že je něco, co mi chce oznámit, ale přitom váhá.

„Pokračuj, nebo se snad stydíš?“

„Martin, u meňá syn Jurij, sděm ljet“

Pravda, překvapilo mě to, ale rozhodně nevyvedlo z míry. Je to její věc. Spíše jsem se vžíval do toho jak se jí těžko žije v odloučení od milovaného dítěte. Povíдали jsme si o těchto problémech a myslím si, že byla překvapená, že se mne to nijak nedotklo a že jsem s ní naopak soucítit. U nich asi není tak samozřejmé tolerovat svobodnou matku. Otec Jurije zmizel pochopitelně v širokých celinách Ukrajiny.

Znovu jsme se odmlčeli. Pak se Taťána nade mne naklonila podpírajíc se o loket. Zahleděla se upřeně do mých očí. Vyzařovalo z ní odhodlání a napětí z očekávané reakce. Pomalu a vážně mi vyprávěla o tom, že když byly Jurii tři roky, byla ekonomická situace úplně katastrofální. Oslovila ji jakási agentura, a nabídla jí práci pokojské v Německu. Tonoucí se stébla chytá, jenže toto stéblo stáhlo Taťánu do hlubokých močálů. Při vši hrůze měla trochu štěstí. V bordelu, kam musela za tvrdého nátlaku nastoupit proběhla asi po třech týdnech razie německé policie a nešťastná děvčata osvobodila.

Taťána měla v očích slzy, ale nebyl to souvislý pláč. Držela svůj smutek na uzdě. Byl jsem na tom podobně a nestyděl jsem se za svůj projev citu.

„Vadí ti to?“ optala se mne plná napětí z očekávání mé reakce.

Přiznám se, že mě její vyprávění zasáhlo víc, než bych si chtěl připustit. Kam se vytratila má touha po odvetě za příkoří spáchaná bolševickým Ruskem? Může vůbec tato bytost být prostředníkem mé zášti?

Nešťastné Rusko, kdo tě ztrestá víc, než-li ty samo?! Zavrtěl jsem hlavou a pohladil ji po vlasech. Sklonila se ke mně a dala mi polibek tak lehounký a tak něžný... V této chvíli se mezi námi cosi přihodilo a já jsem se neodvažoval to pojmenovat. Taťána se opět vrátila k mým rtům, tentokrát silněji, naléhavěji. Přitulila se ke mně celým tělem, jak jen nejvíc to šlo. Hladila mě a líbala stále intenzivněji, oplácel jsem jí stejným. Oheň touhy se v Taťáně

stupňoval. I já jsem cítil touhu, bohužel ale snad díky truchlivému vyprávění jsem nebyl v úplně nejlepší kondici. Snažil jsem se nenápadně rukou zachránit svou zrazenou mužnost. Taťána se ukázala jako pozorná a taktní milenka. Uchopila mne za zlobivou ručičku a položila ji do bezpečné vzdálenosti vedle mé hlavy. Pak se pomalu posouvala po mém těle dolů, neustále mne líbajíc. K mému překvapení jsem ve svém zralém věku zjistil, jak moc erotogení zónou jsou pro mne mé prsní bradavky. Taťánino líbání a dráždění jazykem mi dávalo poznat dosud nepoznané a velmi příjemné vzrušení.

Taťána pokračovala dál přes břicho a pupík níž a níž... Terapie to byla vskutku účinná a byl jsem zklamán, když ji má léčitelka zanechala. Taťána si na mne nasedla a nade mnou se rozprostřelo mohutné ukrajinské nebe s těžkými oblaky jejích ňader nad nimiž zářilo blond slunce s prosvítajícím blankytem očí. Pomalu se začala pohybovat a já byl ochromen tou krásou a slastí. Najednou mi ale v hlavě zadrněl alarm. Prezervativ! Ruka automaticky zašátrala do míst, kde se ukrývaly. Taťána mi zadržela ruku.

„Ně nádo, něbezpakojša.“ Vzala i mou druhou ruku, kterou jsem ji držel za zadek a obě mé dlaně si přitiskla na prsa. Pokorně a rád jsem přijal tento něžný povel a snažil se jej plnit jak nejlépe jsem uměl. Taťána se pohybovala pomalu ve stejném rytmu jako poutník, který kráčí k vrcholu vysoké hory. Na mne se ani neohlížela. Zůstával jsem v podpůrném táboře pod vrcholem a sledoval s úžasem jeho dobývání. Po čase bylo znát, jak se vrchol blíží, dýchala ztěžka, přerývaně, žíly na krku jí naběhly a kůže potemněla. Narychlo nahmatala mé ruce a vpletla své prsty do mých, čím víc vzrůstalo její vzrušení, tím silněji je tiskla. Teď jsem litoval, že nemám foťák, to by byly snímky! Žena v extázi z blízka, i když obličej nebyl téměř vidět. Taťána měla teď skoro stále zakloněnou hlavu. Ne neudělal bych to, byla by to svatokrádež, jen jsem se ujišťoval, jaký to krásný jev. Pak přišla její chvíle, krátké vzdechy a zasténání. V náhlé křeči zůstala strnulá v prohnutí s hlavou zvrácenou dozadu. Za pár okamžiků napětí povolilo a Taťána se svalila na mě, až její prsa pleskla o mou hrud'. Ruce s prsty stále do sebe zapletenými položila za mou hlavu, takže jsem vypadal, jako bych se vzdával. Asi ano, vzdávám se té síle, se kterou jsem si chtěl pohrávat jako s hračkou pro své pobavení. Teď je má duše sevřena a obklíčena tou prasílkou nejvyšší silou ze všech mocností, podobně, jako mé tělo spočívalo v objetí Taťány. Ta měla hlavu zabořenou tváří do polštáře vedle mé hlavy. Pootočil jsem se a políbil ji na ucho.

„Moc ti to slušelo, málem jsem z té krásy oslepl“ Nadzdvihla se nade mne s tváří rozzářenou jak prosluněné májové ráno.

„Děkuji“ řekla česky a políbila mě. „Ty zaslužíš nagradu“ a zase mě políbila. Napřímila se a dala se do svých pohybů. Tentokrát však stále hleděla do mých očí. Z pohledu jí vyzařoval klid, radost a nová zvěst o nás dvou. Tím pohledem mi dodávala jistotu, že ji mohu věřit a že mne dovede na vrchol té zaslíbené hory kam vystoupila před chvílí ona. Jestli ta předchozí milování byla o seznamování, o radostném živočišném dovádění, pak tohle milování bylo o milování. Při pohledu tváří v tvář byli jsme spojeni tělem i duchem. Byli jsme jedno, alespoň pro tuto chvíli. Můj vrchol se blížil. Trochu jsem byl zmatený z toho, že na mě Taťána v této chvíli kouká, chtělo se mi zavřít oči a uniknout si se svou slastí do svého já, ale na druhou stranu tato má obnaženost před její tváří mě vzrušovala. Ještě více se ke mně sklonila a ještě víc z blízka mi hleděla do očí. Když přišel můj vrchol usmívala se a její oči těkaly po mé tváři. Pak se konečně ke mně přitiskla celým tělem a políbila mě. Byl jsem v ráji. S Taťánou na věčné časy a nikdy jinak, prošlo mi hlavou.

„Moc ti to slušelo“ řekla, když se zvedla na lokty. Plácl jsem ji po zadku. „Víš, že lhát se nemá, my tady v Čechách nelžeme.“ Zasmáli jsem se.

Stáli jsme skryti za domovními dveřmi. Nechtělo se nám mluvit, neřekli bychom nic, co by ten druhý nevěděl. Slzy jsme si nechávali na potom. Políbila mě a vyšla ven.

Ty nejkrásnější obrázky zůstanou v mém srdci, alespoň dočasně a dočasnost, jak víme z historie je základní jednotkou věčnosti.

MONIKA A TEPLOTA

Bohumír PROCHÁZKA

Monika má skvělou brigádu na prázdniny. Nastoupila do Měřicího ústavu, pěkný kluk jí podal ruku a do náruče naložil krabici. Takových krabic ještě nesla ze schodů do auta nepočítaně. Ale ještě se vešla i ona. Jeli do města pod horami. Pěkný kluk neztrácel čas – vykládal Monice jak se měří teplota a jiné věci. Ale žádná z těch věcí nebyla ta o kterých by Monika ráda poslouchala. Pak se zeptal jestli se chce něco zeptat Monika. Monika se zeptala zda se budou při měření střídát, nebo budou měřit společně a mělo to výrazný podtext. Pěkný kluk řekl že jí pomůže nanosit bedny do sálu a za týden zase zpátky do auta. Dodal, že si Monika musí vystačit sama a nebo si někoho najít. Možná to ani neřekl obhrouble ale obhroublé to bylo. Tlustá Monika má se samovystačováním a někohledáním své zkušenosti.

Tkalcovský sál byl větší než si Monika dokázala představit. Bylo tam hodně světla, hodně hluku protože hodně stavů a nehodně ženských nemnoho oblečených. Kvůli nim tam Monika byla. S pěkným klukem běhali po sále, roznášeli bedny, z beden sestavovali přístroje a Monika se dozvěděla jak se má na přístroje dívat a co má zapsat a co spravit když se nebude na co dívat. Při tom se na Moniku nepodíval ani jednou. Ale řekl jí, jak je ta práce důležitá. Že musí opisovat přístroje každou hodinu. Když se prokáže neúměrně vysoká teplota, omezí se vytápění a závod ušetří 78 procent nákladů. Možná že to nebylo 78 procent, ale dvě procenta. Moniku náklady nezajímaly. Ani hodiny. Jen ty, kterým se říká biologické a ukazovaly jak moc musí se sebou rychle něco dělat. Než odjel, dal Monice vizitku na které zakroužkoval mobilní telefon a zaškrtal pevnou linku do jeho ústavu. Na mobil má Monika volat kdyby se něco stalo, na stabil nemá volat nikdy a v žádném případě.

Monice se líbilo, jak krásně může být uprostřed toho hluku a tolika strojů sama. Nalinkovala si blok a každou hodinu chodila po sále od přístroje k přístroji a opisovala čísílka. Nikdo si jí nevšímal, nikoho si nevšímal ona. Radovala se z oněch padesáti minut které měla vždy mezi opisováním. Představovala si, co by si dělala s pěkným klukem kdyby on tady zůstal a v závodní ubytovně měl ve vedlejším pokoji postel jen za tou tenonkou stěnou mezi jejím a jeho pokojem. Za oněch padesát minut stihla úplně všechno.

Hraje si se svým tělem podle svých vyzkoušených zvyklostí. Ale některé pohyby prodlužuje, opakuje je, hlavně ale nikterak netlumí své vzdechy. Žádné kousání do polštáře, pěkně nahlas dává průchod svému povznesení těla. Jednotlivé tóny přizpůsobuje momentálnímu způsobu dráždění. Zasouvání a vysouvání má svou odezvu akustickou, pohybu úměrnou. Dělá to přece pro něho, ať si užije. Dlouhý orgasmus má svou dlouhou akustickou odezvu, v které není jen konec, vyvrcholení, ale i další touha. Ať reaguje. Ano, přichází, jak si naplánovala. Dveře nezamkla, lampičku částečně zakryla, aby světla bylo přiměřeně.

Zůstává stát, opírá se o dveře a dává si prst na ústa. Neznamená to, že má Monika přestat s konáním či zvuky. Ať jen pokračuje. Ano, ano, znovu. Pomalu se sesouvá peřina, odkrývá se výhled na Moniky klín a on si ho užívá. Ne, nepřiskakuje aby pomohl. Stojí, kouká a jeho vzrušení je na něm stále více vidět. Monice se líbí. Jeho záchvěv studu. Zakrývá si rozkrok. Nebo i on? Ano, ano, teď on. Nejprv přes pyžamo, to pak sjíždí a jeho ruka pracuje na Monika ustává v pohybu se dvěma prsty zasunutými hluboko v sobě, sám pohled na něho jí postačí ke vzrušení...

Budík signalizuje odečet, přerušuje tu krásu. Téměř obíhá přístroje, poctivě opisuje čísla, aby podnik ušetřil svá procenta. Monika se svědomitá.

Pak odbíhá na záchod. Jinak to nejde. Kalhotky už vlhké. Musí ... musí rychlovku. Monika zná své tělo, umí si přivodit krátké a bezhlasé, ale intenzivní vzrušení. Nějak ukončit ono

svědění, jehož odezvu na obličej nedovede dostatečně zakrýt. Ví, jak se okrádá. Miluje dlouhé doznívání, které, jsou-li podmínky, jako třeba doma, přechází v slastné spaní. Ne, tady na, musí ke svým přístrojům.

Jakoby zmátožená chodí po velkém sále a jakoby kontroluje co nemusí kontrolovat. Nikdo si jí nevšímá, proč taky. Je ráda. Času má dostatek.

Až odpoledne dostává se ve své padesátiminutovce k záměrně odloženému pokračování.

Stříká. Neobratně to zakrývá pyžamem. Stále nepadlo ani slovo. Proč taky. S komicky zmuchlanými pyžamovými kalhotami blíží se k její posteli. Pokleká v místě nohou a jemně dlaní hladí lýtka. Pak, jakoby mu přepnula jakási klapka pokleká na postel u Moničiných ramen, ještě vlhkým údem objíždí Moniky prsa. Podivným instinktem dokáže odhalit co je na jejím těle nejkrásnější. Ano, na své pevné, krásně tvarované čtyřky je Monika právem hrdá. Tady baroko slaví triumf. A on ho dovede oslavit. Vede svého ... tak, že obkrouží bradavky. Zbytek spermatu krásně klouže. Pak se snaží špičku nasadit přímo na velký vztyčený hrot. Monika pomáhá tím, že oběma rukama obepíná ňadro, aby ho vyztužila. Oba pohyby jsou dráždivé. Pak obkročí dívku, opře koleno na druhou stranu a pytlíkem přejíždí po ňadrech. Monice přichází pálení v klíně. Jemně ho odstrčí a převede tam. Ještě ne tím. Zatím prsty. Umí to. Ví kam. Má dvě ruce. Jednu pro poštěváček, druhou dovnitř. Nestačí jeden prst, pak ani dva nestačí. Monika lituje jak jsou člověčí prsty krátké. Nevydrží, sahá po něm. Pomalu zkoumá prsty jeho úd a vše okolo k němu příslušné. Raduje se z velikosti, z toho že jednou může opravdově poznávat, okoušet nejen ve fantazii. Chce prodlužovat, vychutnávat. Ale on začíná pohybovat pánví proti její dlaní. Udává rytmus, zrychluje. I strky prstů v ní. Přichází to oběma najednou.

Realitou jsou jen mokré kalhotky. Hlomez stovek stavů i teplo které vyzařují.

Druhý den si Monika prohlíží pracoviště. Fascinuje ji rozlehlost sálu, rytmus s jakým člunky kmitají bez zastavení. Pokud nedojde k přetrhu. To se stav zastaví, rozsvítí se červená, dokud tkadlena chybu neopraví. Tkadlen není mnoho, každá má na starosti snad víc než deset stavů. Nemluví spolu, jsou od sebe daleko a taky není čas. Jedna směna jako druhá. V rozlehlé hale jsou okna zbytečná, světlíky zanesené, svítí se skoro pořád. Uzavřený svět oddělený od slunce i od veškerého konání venku. Svěbytný svět, který má své zákony, své mravy.

Moniku zaujala žena, která se lišila. Dovedla rychle odstranit závadu a když nemusela běžet k další, postávala u stavu který právě spustila. Podivně se o stroj opírala. Po delším pozorování si byla Monika jistá, že si vybírá vždy jednu a tutéž plochu krytu stroje. O stroj se opírala buď hrudí, to se musela předklonit, nebo břichem. Ne břichem. Klínem. Začala Moniku zajímat stále víc.

Při obchůzce sálem zkoumala Monika stroje. Vypozorovala, že pohyb člunku způsobuje značné chvění stavu. Přišla i na to, že místo o které se tkadlena opírala vibruje nejzřetelněji. Častá samota naučila Moniku vnímavému pohledu na okolí. Teď ji začalo bavit sledování tkadleny. Její výraz v obličejí nebyl apatický, znužený. Při kontaktu se strojem ožil. Ve tváři jevílo se zřejmé vzrušení. To se Monice líbilo.

Stále častěji napodobovala tkadlenu v kontaktu se strojem, z čehož měla stále větší potěšení. Další potěšení ji dělal pohled na vzrušující se a vzrušenou tkadlenu. Svět tkalcovny vůbec není fádni. I tohle si Monika dokázala užívat. Tím spíš, že dokázala být jeho nenápadným pozorovatelem.

Jak pokračoval den, byl výraz tkadleny při styku s strojem stál křečovitější. Po jednom takovém kvapně opustila sál. Monika za ní. Jediné zavřené dveře na záchodě napověděly. Monika spěchala vedle. Sousedka byla ve stavu v kterém moc okolí nevnímala. Monika

dokonce slyšela šeptem vyslovovaná slova, kterým nerozuměla. Mlaskavý zvuk jasně napovídal o činnosti. Vzdechy dokreslovaly mlaskání. Přerývané ááá, áááá, ááá přešlo ve spojený závěr áááááá. Chvilí bylo absolutní ticho. Sbírání síly k tomu, aby život pokračoval. Pak obvyklé spláchnutí, tekoucí voda umyvadla a vrznutí dveří. Teprve teď mohla Monika vydechnout dech, který zadržovala, aby se neprozradila. Je zbytečné vysvětlovat, že nemohla odejít bez toho, aby teď ona na sebe sáhla. Její představy při masturbaci byly jiné než dosud bývalo.

Další den byla v místě Moničiny známé neznámé jiná žena. Až ke konci směny našla odvalu se zeptat. „A proč to chcete vědět? ... Ona je ... no, jestli vám na tom tak záleží, tak se ptejte v nemocnici. Jmenuje se Macháčková.“

Naštěstí konec směny blízko. Jist Monika nemusela. Koupila velkou čokoládu a šla směrem k nemocnici, vůbec netušíc co udělá. Vrozená důkladnost, snaha dotahovat věci do konce, prala se v ní s ostýchavostí, která jí byla taky vrozená.

neochotná ženština na vrátnici dlouho hledala v počítači. Pak štěkla do okénka: „Macháčková – psychiatrie – pokoj 7.“

Slůvko psychiatrie se spojilo s ostýchavostí a Monika se otočila. Aby se po minutě chůze se obrátila k nemocnici znovu.

Dlouhá chodba dávala Monice ještě chvilku aby mohla oddělit rozhodující krok. Pro jistotu se zula už u vchodu, v každé ruce nesla jednu botu a vůbec netušila co bude v nejbližších vteřinách konat a říkat.

Naštěstí byla neznámá v dvoulůžkovém pokoji sama. Největším překvapením pro Moniku ale bylo, že vůbec nebyla překvapena.

„Čekala jsem vás.“

„Vždyť mne neznáte.“

„Ale ... co Vy víte.“

Monika neříkala nic a vyndala čokoládu aby získala čas a řekla si pro sebe, že přece jedná s psychiatrickým pacientem.

Pak si dvě ženy začaly povídat tak, jak si povídávají dvě ženy které toho mají hodně na srdci. To ženy mívají vždycky.

Monika byla zvyklá poslouchat. Poslouchat a dívat se. Slyšené hned si stačila srovnávat s viděným. Zakládala si na tom, že poznala pravdu, ne, spíš opravdovost vyprávění podle očí, úst, celé tváře vypravěče. Hodně napověděly jí i ruce. Sevření prstů, pohyb dlaní, apří. Mimoděčné uchopení předmětů, jejich předávání, nebo i pohyb do prázdna. Někdy dovídala se z obličeje i rukou víc, než ze slov.

Příběh Aleny byl banální. Rozvod, marodění, vazba na dceru, obtížné protloukání se životem s věčným nedostatkem peněz. Úniky do nemoci, které ještě prohloubily hmotnou nouzi, nepochopení.

Alena byla na tomhle světě sama. Vlastně ani moc netoužila po společnosti s výjimkou Lidé ji nezajímali jako osoby. Jen jako ... žena na posteli chvíli hledala slova, Monika poznala že hlavně odvalu o věci mluvit. Jako předmět, který ji umožní alespoň částečně ukojit její sexuální touhy. Touhy, které jsou neukojitelné.

„Potřebuju to, chci to neustále. Je mi jedno kdo mi to dělá – mužskej, ženská, sama. Nezáleží na vzhledu, věku, nezáleží na úrovni. Jen nemám ráda sobce, kteří zapomínají na druhého. Ale i to se dá dotáhnout. Svěpomocí. Když jiná možnost není. Zatím všichni utekli. Nevydrželi. I proto rozvod.“

Alena schovává ruce pod peřinu, když vypráví dál. Slova a nepatrný, zpočátku pomalý pohyb. Monika poslouchá s potěšením o mnoha a mnoha příbězích jejich aktivit. Jen samotné

slovo se pro Alenu mocný stimul. Monika poznává, že i pro ní. Setmělo se. Nerozsvítily. Moniky tuší Alenino počínání pod peřinou a nevádí ji, že mluví s mezerami, přerývaně, pak už jenom óóóch. Ticho. Monika jako ve snu klože ze své židle na kolena, noří hlavu do Alenina klína, noří jazyk do vlhka a sladkého mokra, nosem objíždí a dráždí pošťeváček a zažívá vzrušení které dosud neznala. Druhý orgasmus? Nastavená Alenin orgasmus? Přenesený orgasmus? Alena se zmítá v křeči. Najednou přestane ... usnula. Sedativa vykonala své.

Monika se přesvědčí že dýchá a ztemnělým pokojem hledá cestu ke dveřím. Motá se městem na ubytovnu, padá do postele, usíná s rukou v klíně

Následující den si ve svých volných padesátiminutovkách Monika listuje v přinesených knížkách. Připravuje si materiály pro seminární práci o sebevraždě. Moc se jí nedaří. Včerejšek, který se snaží všemožně z mysli vytlačit, silně se hlásí. Je silnější, než její vůle. Však ještě silnější je propojení obou slov: nymfomanka x sebevražda. Jako se občas zachytí v hlavě verš, třebaš i nevýznamný, tak se v Monice propojily výrazy ona se přistihla, jak je šeptem slabikuje.

Po posledním odečtu spěchala na ubytovnu, převlékla se a snad po roční pauze šla běhat. Když našla vhodný kopec, na vrcholu se otočila, seběhla dolů a dala si ho ještě jednou. Do funění při výběhu vtíraly se jí při každém došlapu slabiky jsem – nor - mál – ní – jsem – nos – mál – ní.

Vrátila se propocená, za rok nečinnosti odvykla si tomu bohulibému konání – běhání. Ve sprše myla se jen účelově, jen opatrně se dotýkala míst, kterých jindy intenzivně. Pro jistotu snědla diazepam a usnul dříve, než nahmatala vypínač lampičky.

Však nebyla jí dána klidná noc smíření.

„Je mi jedno, jestli to je chlap, ženská, pořádněj ocas, nebo železná tyč,“ slyšela Monika ve snu. Ale nebyl to sen. Byla to Alena ležící na její posteli pod její peřinou. Ale Monika byla tam přítomna taky. Je zbytečné ptát se zda dobrovolně a vědomě. Jisté je, že dveře do svého pokoje nezamkla. Ale vůbec není jisté proč.

Nejdříve poznala něhu a ona se pak ještě několikrát v průběhu noci opakovala. Pro Moniku už neznámý pojem. Bylo tu zaboření se mezi mamincina prsa malinké Moniky. Bylo tu pohlazení po tváři, po vlasech, ani to si nepamatovala. Moniku neměl kdo hladit. Taky proč? I jemné, i brutální sevření do náruče. Takové, při kterém ze dvou těl stává se jedno. Pokud tohle nazýváme mazlení, tak ono bylo střídáno všemi stránkami sexu. Och, jak málo dosud Monika znala. Teprve v té noci pochopila pravý smysl všech tělesných otvorů. Čivost rozličných míst těla. Poznala plytkost slova umdlévání. Snad stokrát usnula, neschopna dalšího pohybu a vjemů. Právě tolikrát ale byla znovu přesvědčována a přesvědčena že tomu tak není.

Jen poslední probuzení bylo jiné, drsné. Rány na dveře. Monika s obavou sahala vedle sebe, ale postel prázdná. Na nahé tělo oblékla jen košili, než otevřela. košili, otevřela. „Jdeme balit,“ štěknuł pěkný kluk.

Párkrát odečetli přístroje spolu. Bez větších slov složili vše do beden. Když procházeli vratnicí, předal jí strážný obálku. Byla v ní čokoláda podobná té, kterou nesla do nemocnice.

Další poštu dostala týden po návratu domů. Na bílé obálce bylo Moničino jméno a jméno obce Dolní Kozorohy. Uvnitř byl černě orámovaný list s mnoha písmeny. Ta největší písmena dávala dohromady jméno z kterého znala jen první část: Alena Nájemníková.